



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená X,
bytem X,
zastoupená JUDr. Janem Walterem, advokátem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování
a stavebního řádu,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený JUDr. Danielem Volákem, advokátem,
sídlem Jiráskova 413, 436 01 Litvínov,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2021, č. j. KUUK/033080/2021/UPS,
sp. zn. KUUK/031510/2021/3,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 5. 3. 2021, č. j. KUUK/033080/2021/UPS, sp. zn. KUUK/031510/2021/3, a rozhodnutí Městského úřadu Vejprty ze dne 22. 2. 2021, č. j. MU-VEJ/96/2021/taj, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2021, č. j. KUUK/033080/2021/UPS, sp. zn. KUUK/031510/2021/3, jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vejprty (dále jen „městský úřad“) ze dne 22. 2. 2021, č. j. MU-VEJ/96/2021/taj, kterým byla odmítnuta žádost žalobkyně ze dne 11. 9. 2017 o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), kterou žalobkyně žádala o poskytnutí informací týkajících se jednání mezi pracovníky městského úřadu a pracovníky žalovaného v záležitosti pilařského závodu v obci Kovářská. Ke každému jednotlivému jednání požádala žalobkyně o sdělení, kdy takové jednání proběhlo, jak dlouho trvalo, kdo byl jednání přítomen, jakou formou se jednání konalo (osobně, telefonicky, e-mailem, jinak – jak), které otázky byly předmětem jednání, jaké dokumenty byly při jednání předloženy, k jakému závěru jednání dospělo. Dále žalobkyně požádala o poskytnutí záznamů o proběhlých jednáních. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v bodě II. žaloby popsala širší kontext skutkových okolností spojených s řízením o změně v užívání stavby „Pila Kovářská č. p. 227 Kovářská“, ve kterém žalovaný dne 25. 9. 2017 vydal usnesení č. j. 585./UPS/2017-2, kterým podle § 131 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) delegoval věc stavebnímu úřadu Městského úřadu Klášterec nad Ohří. Žalobkyně se dozvěděla, že vydání tohoto usnesení předcházela schůzka starostky Města Vejprty paní J. G. a vedoucí stavebního úřadu Městského úřadu Vejprty Ing. B. Š. s pracovníky žalovaného v sídle žalovaného. O této schůzce není ve spisu vedeném ve věci změny v užívání stavby žádná zmínka. K prokázání těchto svých tvrzení žalobkyně navrhla důkazy.
3. Dále žalobkyně popsala předcházející řízení před správními orgány, průběh řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti městského úřadu vedeného zdejším soudem pod sp. zn. 15 A 242/2017 a závěr vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2020, č. j. 2 As 26/2019-36, ve kterém Nejvyšší správní soud rozhodoval o kasační stížnosti ve věci zmíněné nečinnostní žaloby. Správní orgány podle žalobkyně nerespektovaly závazný právní názor Nejvyššího správního soudu a tím, že se pracovnice stavebního úřadu Ing. Š. nedotazovaly na to, co se na jednání s pracovníky krajského úřadu událo, nedostatečně zjistily stav věci.
4. Z tohoto postupu žalovaného spojeného s ignorováním odvolací námitky upozorňující na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu žalobkyně dále dovodila snahu žalovaného poskytnutí informace obstruovat. Ing. M. M., která je pod žalobou napadeným rozhodnutím podepsána, je též pověřena prováděním úkonů v řízení o změně v užívání stavby „Pila Kovářská č. p. 227 Kovářská“. Podle žalobkyně se proto nejspíše sama zúčastnila setkání s paní J. G. a Ing. Š., přičemž o tom do spisu v rozporu se zásadou

písemnosti (§ 15 odst. 1 správního řádu) nezanese žádný záznam. Podle žalobkyně proto je dán poměr k předmětu žádosti, pro který lze pochybovat o nepodjatosti úřední osoby.

5. Žalobkyně také namítla nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se v něm nevypořádal s jejími odvolacími námitkami ohledně nerespektování výše zmíněného právního názoru Nejvyššího správního soudu a toho, že městský úřad argumentoval jakousi „centrální evidencí písemností“, která se zjevně týkala spisové agendy, avšak nezabýval se tím, že by záznamy z jednání mohly mít jinou podobu než podobu písemnosti a že by mohly existovat mimo tuto evidenci.
6. Žalovaný se podle žalobkyně rovněž dostatečně nevypořádal s otázkou případné povinnosti disponovat vyžádanou informací. Žalovaný též podle žalobkyně chybně vycházel z toho, že žalobkyně „požaduje informace z možného neoficiálního jednání dvou úřadů“, a dovedl, že v tomto případě neexistuje zákonný důvod pro pořizování záznamů z takových jednání. Žalobkyně k tomu namítla, že svou žádostí nepoptávala informace vymezené tak, že by se měly týkat jen neoficiálních jednání; chtěla informace o všech jednáních v záležitosti pilařského závodu. Úvaha žalovaného je jednak neurčitá, neboť žalovaný nevysvětluje, co míní pod výrazem „neoficiální jednání“, a jednak je neúplná, protože se nezabývá případnou povinností disponovat informacemi o „oficiálních jednáních“.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Městský úřad podle žalovaného zcela vyhověl požadavku Nejvyššího správního soudu a po předchozím důkladném pátrání a prověřování zjistil, že požadovaná informace neexistuje a nelze ji poskytnout. S poukazem na znění § 14 odst. 1 správního řádu označil za zcela liché i tvrzení, že se na rozhodnutí podílela vyloučená osoba. To, že je jedna a tatáž osoba pověřena vyřízením dvou či více věcí, z logiky věci nemůže být důkazem o jejím vyloučení. Žalovaný uzavřel, že v rámci daného řízení bylo prokázáno, že bylo důkladně prověřeno, že požadovaná informace neexistuje, neexistovala, nikdy neexistovala povinnost k jejímu vytvoření a není možné ji zajistit.

Replika žalobkyně

8. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného setrvala na své žalobní argumentaci a konstatovala, že pokud se správní orgány skutečně obrátily na Ing. Š. s dotazem, co se na jednání s pracovníky krajského úřadu událo, pak v odůvodnění jejich rozhodnutí to není zmíněno.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť

druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost.

11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 11. 9. 2017 podala u městského úřadu prostřednictvím svého právního zástupce žádost o poskytnutí informací týkajících se jednání mezi pracovníky městského úřadu a pracovníky krajského úřadu v záležitosti pilařského závodu v obci Kovářská. Ke každému jednotlivému jednání požádala žalobkyně o sdělení, kdy takové jednání proběhlo, jak dlouho trvalo, kdo byl jednání přítomen, jakou formou se jednání konalo (osobně, telefonicky, e-mailem, jinak – jak), které otázky byly předmětem jednání, jaké dokumenty byly při jednání předloženy, k jakému závěru jednání dospělo. Dále žalobkyně požádala o poskytnutí záznamů o proběhlých jednáních. Předmětnou žádost městský úřad odmítl podle § 15 odst. 1 informačního zákona rozhodnutím ze dne 22. 2. 2021, č. j. MU-VEJ/96/2021/taj, s tím, že kontrolou a vyhledáváním v evidenci zjistil, že požadovaná informace neexistuje. Veškeré písemnosti městským úřadem vytvořené či mu došlé jsou evidovány v centrální evidenci. Žádné záznamy z jednání pracovníků městského úřadu s pracovníky krajského úřadu v záležitosti pilařského závodu v obci Kovářská neexistují. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání, ve kterém mimo jiné uvedla, že se dozvěděla, že starostka města Vejprty paní J. G. společně s vedoucí stavebního úřadu Ing. B. Š. navštívily krajský úřad, aby tam jednaly ohledně agendy týkající se uvedené stavby. Žalobkyně však neví, zda a kým byl o jednání pořízen nějaký záznam. Poukázala též na to, že městský úřad nerespektoval právní názor Nejvyššího správního soudu dle rozsudku ze dne 29. 12. 2020, č. j. 2 As 26/2019-36, a nedotázal se pracovnice stavebního úřadu Ing. Š., co se na jednání s pracovníky krajského úřadu událo. Nezabýval se ani tím, že by záznamy z jednání mohly mít jinou podobu než podobu písemnosti a že by mohly existovat mimo „centrální evidenci“ zmíněnou v prvostupňovém rozhodnutí. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
13. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností vydaných rozhodnutí, přičemž při přezkumu vydaných rozhodnutí vycházel z toho, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-86). Žalobkyně namítala, že nebyly vypořádány dvě její odvolací námitky shrnuté v bodě 5 odůvodnění tohoto rozsudku, a že nebyl respektován názor Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2020, č. j. 2 As 26/2019-36, což vedlo k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Jelikož spolu úzce souvisí, soud tyto dva žalobní body posuzoval společně. Námitku vad řízení ve smyslu nepřezkoumatelnosti vydaných rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí přitom shledal být důvodnou.
14. Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 29. 12. 2020, č. j. 2 As 26/2019-36, kterým zrušil rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 12. 2018, č. j. 15 A 242/2017-55, vydaný Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti městského úřadu při rozhodování o žádosti žalobkyně ze dne 11. 9. 2017 (tedy téže žádosti, jako je řešena v nyní projednávané věci), uvedl, že „je zjevné, že informace o tom, co se událo na jednání mezi pracovníky žalovaného a krajského úřadu (pokud takové jednání proběhlo), se „nachází“ v paměti těchto pracovníků (a dá se z nich „vydobýt“ tím, že uvedené osoby sdělí, co se na jednání událo, tomu, kdo bude vyřizovat stěžovatelčinu žádost o informaci) nebo byla (možná) zaznamenána ve formálních či neformálních záznamech z jednání (zápisu, poznámkách apod.). Rozhodně tedy nelze bez důkladného prověření skutkového stavu říci, že uvedená informace neexistuje, a tedy nemůže být poskytnuta.“

15. Jelikož městský úřad po vydání tohoto rozsudku ukončil svou nečinnost vydáním rozhodnutí ze dne 22. 2. 2021, č. j. MU-VEJ/96/2021/taj, jež je nyní spolu s žalobou napadeným rozhodnutím předmětem soudního přezkumu, zdejší soud řízení ve věci sp. zn. 15 A 242/2017 na základě zpětvzetí žaloby žalobkyní usnesením ze dne 7. 4. 2021, č. j. 15 A 242/2017-91, zastavil. Jediným meritorním rozhodnutím ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti městského úřadu při rozhodování o žádosti žalobkyně ze dne 11. 9. 2017 tak byl právě rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2020, č. j. 2 As 26/2019-36. Z něj přitom nepochybně vyplývala povinnost správních orgánů důkladně prověřit stav věci a na údajné jednání mezi pracovníky městského úřadu a krajského úřadu a existenci záznamů o něm se dotázat pracovníků, kteří se ho údajně měli zúčastnit.
16. Takovýto postup při vyřizování žádostí o informace podle informačního zákona by byl v souladu i s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41, publ. pod č. 3223/2015 Sb. NSS, „povinný subjekt tedy musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje, a to bez ohledu na to, jestli takovou povinnost má podle zákona o archivnictví a spisové službě či podle jakéhokoli jiného právního předpisu. Pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o výluky podle § 7 až 11 zákona o poskytnutí informací. Skutečnost, zda měl povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat (například podle zákona o archivnictví a spisové službě nebo podle správního řádu), je relevantní až v okamžiku, kdy povinný subjekt po šetření zjistí, že požadované informace skutečně nemá, jelikož byly vymazány nebo odstraněny. V takovém případě má totiž podle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu povinnost je opět vytvořit“.
17. V podobném duchu uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2015, č. j. 5 As 112/2013-30, že „případné odmítnutí žádosti o informace kvůli tomu, že povinný subjekt těmito informacemi nedisponuje, by přicházelo v úvahu až za situace, kdy by dané informace skutečně již neexistovaly (např. by došlo ke skartaci či jiné „ztrátě“ všech požadovaných informací, a to i jejich kopií), nebo by tyto kopie nebylo možné z objektivních právních či faktických důvodů nijak získat a tyto důvody by také byly v rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace jasné a přezkoumatelně uvedeny“. V případě, že jimi povinný subjekt v době vyřizování žádosti nedisponuje, ačkoli se vztahují k jeho působnosti a disponovat by jimi měl, je třeba vyvinout potřebnou iniciativu k opětovnému získání požadovaných informací, a to všemi reálně v úvahu připadajícími zákonnými postupy.
18. Vydaná rozhodnutí v nyní projednávané věci však neuvádí, jakým způsobem došlo k ověření existence požadovaných informací a k závěru o jejich neexistenci. Nelze z nich tedy zjistit, zda se městský úřad jako povinný subjekt skutečně pokoušel požadované informace nalézt a na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že je fakticky nemá, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

když i s ohledem na formulaci žádosti cílící na informace o jednání mezi pracovníky městského úřadu a pracovníky žalovaného v záležitosti pilařského závodu v obci Kovářská bylo zřejmé, že pátrání nebylo možné omezit pouze na prohledání centrální evidence městského úřadu, ale že bylo namístě se na věc dotázat i pracovníků řešících věci týkající se pilařského závodu v obci. Po povinném subjektu lze oprávněně požadovat zdůvodnění toho, jaké faktické skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že požadované informace nemá.

19. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015-36, „*zcela nedostatečným by tedy bylo sdělení povinného subjektu, kterým by bez bližšího zdůvodnění pouze oznámil, že požadované informace nemá. Povinný subjekt musí zejména řádně odůvodnit, z jakých důvodů požadovanými informacemi nedisponuje, resp. disponovat ani nemůže, a na základě jakých skutečností dospěl ke zjištění, že požadované informace nemá (např. zda je vyhledával ve svém informačním systému, v archivu apod.)*“.
20. Taková to situace přitom v podstatě nastala i v projednávané věci, přičemž nedostatky rozhodnutí městského úřadu jakožto povinného subjektu neodstranil ani žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Uvedená skutečnost přitom brání věcnému přezkumu vydaných rozhodnutí. Z důvodu uvedeného v § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, je proto namístě rozhodnutí zrušit. Za situace, kdy bylo zjištěnou vadou řízení zatíženo i rozhodnutí městského úřadu, soud v zájmu zachování dvojinstančnosti zrušil podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i toto rozhodnutí. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
21. Za tohoto stavu bylo bezpředmětné a předčasné zabývat se námitkami žalobkyně stran toho, zda měl městský úřad povinnost požadovanými informacemi disponovat, neboť dosud nebylo ani prokazatelně zjištěno, zda nějaké z požadovaných informací existují, či nikoli.
22. Jde-li o namítanou podjatost úřední osoby vyřizující věc u žalovaného, soud poukazuje na znění § 14 odst. 1 správního řádu. Podle něj platí, že každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Podjatost úřední osoby však nelze shledat v jejím postupu a rozhodování v projednávané věci či v jiných věcech. To totiž nic nevypovídá o jejím poměru k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům a s tím souvisejícím zájmu na výsledku řízení. Žalobkyně ostatně v tomto směru ani nic netvrdila.
23. Podle § 16 odst. 5 informačního zákona platí, že při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
24. Podle tohoto ustanovení tedy platí, že pokud nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, měl by soud povinnému subjektu nařídít, aby požadované informace poskytl. V projednávané věci však správní orgány dospěly k neodůvodněnému závěru, že důvodem pro odmítnutí žádosti žalobkyně o informace je skutečnost, že požadované informace neexistují. Z uvedeného tak plyne, že městský úřad ani žalovaný Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nezkoumali, zda v projednávané věci neexistují další zákonné důvody pro odmítnutí poskytnutí informace. Ze správního spisu ani z rozhodnutí správních orgánů tedy nelze shledat, zda neexistují důvody pro odmítnutí poskytnutí informace, a proto soud nemohl nařídít městskému úřadu poskytnutí informace dle § 16 odst. 5 věty druhé informačního zákona.

25. Soud neprovedl žalobkyní navržené dokazování žádostí o informace ze dne 11. 9. 2017, rozhodnutím městského úřadu ze dne 22. 2. 2021, č. j. MU-VEJ/96/2021/taj, odvoláním žalobkyně ze dne 22. 2. 2021, žalobou napadeným rozhodnutím s doručenkou a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2020, č. j. 2 As 26/2019-36, neboť judikaturou a listinami, které jsou součástí správního spisu, se dokazování v soudním řízení správním neprovádí. Pro nadbytečnost neprovedl soud ani dokazování důkazními prostředky navrženými v bodě II. žaloby a rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 1. 2021, neboť měly sloužit k prokázání skutečností, které pro posouzení věci nejsou rozhodné.
26. Jde-li o náhradu nákladů řízení, soud konstatuje, že v případě žalobkyně jde o značně specifického žadatele, známého jistě nejen žalovanému z jeho úřední činnosti, ale i soudu; žadatele, který se mimo jiné množstvím a charakterem svých podání pohybuje na hranici zneužití práva jako jednoho z důvodů odmítnutí poskytnutí informace. Nicméně k aplikaci tohoto institutu musí být splněny podmínky a tyto musí ve svém rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací správní orgány náležitě odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 As 385/2019-55).
27. Soud výrokem II. žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, nepřiznal plnou náhradu nákladů řízení, neboť jsou zde důvody zvláštního zřetele hodné podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Nelze totiž odhlížet od kontextu celé rozhodované věci „Pila Kovářská“, tedy od dalších kauz, o nichž je soudu z úřední činnosti známo, že v nich žalobkyně a její právní zástupce aktivně vystupují (v současnosti soud eviduje přes 60 žalob žalobkyně). Právní zástupce zastupuje žalobkyni, případně Ing. T. W. v obdobných řízeních opakovaně. Všichni tři uvedení jsou v příbuzenském poměru, jak je soudu známo i z jejich podání např. ve věci vedené pod sp. zn. 15 A 46/2019.
28. Soudu je též známo, že žalobkyně zastoupená stejným právním zástupcem jako v nynější věci vedla či stále vede řadu soudních sporů před správními soudy, a to se správními orgány, od nichž požadovala pokaždé poskytnutí informace dle informačního zákona. Jedním z těchto tímto způsobem zatížených správních orgánů je například Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem, u níž bylo evidováno celkem 172 podání od žalobkyně, Ing. T. W. a JUDr. Jana Waltera, jak je zřejmé z rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 3. 2022, č. j. 15 A 107/2019-91. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 15 A 130/2019-74, vyplývá, že uvedená trojice podala k Ministerstvu pro místní rozvoj od roku 2015 celkem 1042 podání.
29. Obdobná situace je i u dalších správních soudů, např. lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2019, č. j. 14 A 80/2019-34, kde je uvedeno, že žalobkyně, případně Ing. T. W., oba vždy zastoupeni právním zástupcem JUDr. Janem Walterem, jen v průběhu měsíců ledna až dubna 2019 podali v této věci u správního orgánu celkem osm žádostí o poskytnutí informací podle informačního zákona, přičemž těmito žádostmi vždy usilovali o sdělení, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s dřívějším podáním (žádostí o prošetření způsobu vyřízení stížnosti) právního zástupce žalobkyně, a že Ministerstvo pro místní rozvoj jen za období ledna až května 2019 eviduje na 250 podání výše uvedených osob. V tomto rozsudku Městský soud v Praze dospěl k závěru, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

„skutečným motivem žadatelů není kontrola veřejné moci prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím, ale šikanózní postup, kterým tyto osoby sledují personální a časové zatížení žalovaného.“

30. Pokud jde o Ing. T. W., rovněž pravidelně zastupovaného právním zástupcem žalobkyně, soudu je známo, že vedl či stále vede taktéž celou řadu obdobných soudních sporů před správními soudy jako žalobkyně. Jedná se například o žaloby projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 15 A 151/2017, 15 A 216/2017, 15 A 232/2017, 15 A 240/2017, 15 A 250/2017, 15 A 24/2018, 15 A 42/2018, 15 A 45/2018, 15 A 74/2018, 15 A 75/2018, 15 A 82/2018, 15 A 151/2018, 15 A 161/2018, 15 A 182/2018, 15 A 193/2018, 15 A 224/2018, 15 A 27/2019, 15 A 28/2019, 15 A 29/2019, 15 A 46/2019, 15 A 48/2019, 15 A 49/2019, 15 A 63/2019, 15 A 72/2019, 15 A 87/2019, 15 A 88/2019, 15 A 89/2019, 15 A 102/2019, 15 A 103/2019, 15 A 104/2019, 15 A 108/2019, 15 A 133/2019, 15 A 137/2019, 15 A 140/2019, 15 A 144/2019, 15 A 145/2019, 15 A 148/2019, 15 A 151/2019, 15 A 163/2019, 15 A 24/2020, 15 A 26/2020, 15 A 27/2020 či 16 A 4/2021.
31. Žaloby, jimiž Ing. T. W. napadá postup správních orgánů při vyřizování žádostí dle informačního zákona, jsou dále evidovány např. u Městského soudu v Praze, a to pod sp. zn. 3 A 174/2017, 5 A 209/2017, 11 A 129/2018, 11 A 213/2018, 14 A 106/2018, 3 A 98/2018, 5 A 174/2018, 8 A 35/2018, 9 A 191/2018, 9 A 211/2018, 6 A 67/2019, 10 A 100/2019, 10 A 165/2019, 14 A 80/2019, 8 A 16/2019, 9 A 89/2019, 11 A 7/2020, 11 A 15/2020, 14 A 48/2020 či 17 A 50/2020.
32. Soud proto uzavírá, že jeho úkolem je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům, a nikoliv napomáhat některým osobám k tvorbě zisku na úkor protistrany, kterou tyto osoby systematicky zahlcují podáními, a to evidentně s očekáváním, že při vyřizování těchto podání dojde v některých případech k prodlení či formálně chybnému postupu, proti němuž budou následně brojit žalobou. Nejvyšší správní soud užívá zobecňující označení takových osob jako osob vedoucích „spor pro spor“, a nikoli pro získání informace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2015, č. j. 8 As 182/2014-12). S ohledem na výše uvedená zjištění o postupu jmenovaných osob v jiných řízeních soud pro toto řízení dospěl k závěru, že žalobkyni přísluší toliko náhrada nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, která odpovídá soudnímu poplatku ve výši 3 000 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit v obvyklé lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. srpna 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
předseda senátu